

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v právnej veci žalobcu **JUDr. Ing. D.**, proti žalovanému: **JUDr. J.**, správca konkurznej podstaty úpadcu **Ž.**, IČO: X. **o zaplatenie 135 250,-- Sk**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 67 Cbi 346/00, na dovolanie žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. februára 2007 číslo konania 6 Obo 282/2006-160, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 12. 02. 2007 č. k. 6 Obo 282/2006-160 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bola žalobcovi uložená poplatková povinnosť v sume 6 260,-- Sk. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol:

Žalobou, došlou súdu dňa 18. júla 1996 sa žalobca domáhal práva, vyplývajúceho zo zákona o konkurze a vyrovnaní, a to určenie pravosti pohľadávky v sume 75 000,- Sk, ktorá predstavovala nevyplatenú mzdu za mesiac február, marec a máj 1996.

Podaním zo dňa 16. decembra 1996 (č. l. 19) podal žalobca návrh na zmenu petitu žaloby, kedy žiadal priznať peňažnú pohľadávku vo výške 183 890,-- Sk ako nevyplatenú mzdu a odstupné pri skončení pracovného pomeru výpoveďou, ktorú sumu podaním zo dňa 5. mája 2003 upravil na istinu 135 250,-- Sk. Krajský súd uznesením z 13. januára 2006 č. k. 67 Cbi 346/00-94 pripustil zmenu petitu.

K rozviazaniu pracovného pomeru žalobcu v spoločnosti Ž., došlo z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok spoločnosti Mestským súdom v Bratislave uznesením z 1. februára 1996, č. k. 38K 111/95-59. Na žalovaného ako správcu konkurznej podstaty prešlo právo konať v pracovnoprávných vzťahoch za dlžníka (§ 14 ods. 1 písm. m/ zákona o konkurze a vyrovnaní). Ak teda žalovaný zrušil so žalobcom pracovnú zmluvu výpoveďou z dôvodu organizačných a úsporných opatrení, bol oprávnený tak postupovať podľa zákona o konkurze a vyrovnaní. Inak z obsahu spisu nie je ani zrejmé, či vôbec žalobca namietanú neplatnosť rozviazania pracovného pomeru uplatnil na súde v lehote podľa § 64 Zákonníka práce.

Z uvedeného vyplýva, že žalobca si uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie pohľadávky podľa ust. § 31 ZKV, kedy žalobca nie je od poplatkovej povinnosti oslobodený. Preto, ak súd prvého stupňa žalobcovi napadnutým uznesením uložil poplatkovú povinnosť, rozhodol vecne správne.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a navrhol ho spolu s uznesením súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odvodil zo znenia ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Ďalej na zdôvodnenie dovolania uviedol:

Konanie oboch súdov je postihnuté inou vadou, ktorá mala a má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., a to také, že prvostupňový a aj odvolací súd čas, kedy vznikla poplatková povinnosť, nesprávne vyhodnotil tento skutkový stav.

Súdy nepostrehli, alebo opomenuli postrehnúť, že navrhovateľ zmenu návrhu upravil pred začatím pojednávania dňa 16. 12. 1998, pričom od konca roku začína plynúť prekluzívna lehota § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch.

Dňa 05. 05. 2003, ako uvádza odvolací súd, navrhovateľ návrh doplnil o ďalšie právne skutočnosti, a to také, že z nároku, opísaného dňa 16. 12. 1998 v čiastke 183 890,-- Sk odpočítal vyplatenú čiastku mzdy 48 640,-- Sk, ktorú odporca vyplatil až vo výplatnom

termíne za október 1999, teda navrhovateľ o túto vyplatenú čiastku 48 640,-- Sk vzal návrh späť.

V tomto prípade nešlo o zmenu návrhu, ale išlo o doplnenie návrhu v zmysle ust. § 95 ods. 1 O. s. p., čo sme dostatočne vysvetlili v našich podaniach a čo aj skonštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 6 Obo 217/03-87 dňa 28.10.2003. Podporne do spisu zakladám rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 13/98 zo dňa 01. 04. 1998, ktorým takýto právny problém bol riešený. Z uvedeného je zrejmé, že návrh zo dňa 16.12.1998 sme iba doplnili o nové právne skutočnosti.

Príloha č. 1/ Rozsudok sp. zn. 2 Obdo 13/98.

Nesprávny je aj názor odvolacieho súdu, že navrhovateľ návrh uplatnil dňa 05. 05. 2003 o istinu 135 250,-- Sk, na základe ktorého upravenia návrhu súd vydal uznesenie dňa 09. 10. 2006 a ktorým určil súdny poplatok vo výške 6 260,- Sk.

Pokiaľ existuje zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení noviel a § 13 ods. 1 tohto zákona (a toto ustanovenie nebolo zrušené), v tom prípade súd nemal nárok na vyrubenie súdneho poplatku, nakoľko v danej veci došlo k preklúzii vymáhania súdneho poplatku.

Príloha č. 2/ Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 342/2000 zo dňa 30. 01. 2001 (je prílohou odvolania zo dňa 06. 11. 2006, ktorú odvolací súd opomenul vyhodnotiť tak, ako túto skutočnosť nevyhodnotil ani prvostupňový súd).

Daný postup súdov považujeme nielen za bezdôvodné prieťahy v súdnom konaní, ale daný postup súdov a ich rozhodnutia považujeme aj za nespravodlivé súdne rozhodnutia s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V danom prípade nie je daný žiadny dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 239 O. s. p. Do úvahy by prichádzala prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 O. s. p., existenciu ktorej dovolací súd zisťuje z úradnej povinnosti. V tomto smere žalobca poukazuje na znenie ust. § 237 písm. f/ O. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Uznesením súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu bolo rozhodnuté iba o poplatkovej povinnosti žalobcu, nejde o rozhodnutie vo veci samej, ani nejde o také rozhodnutie, ktorým by konanie vo veci sa skončilo, napr. by bolo konanie zastavené. Teda napadnutým uznesením odvolacieho súdu, ani jeho postupom nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Z uznesenia súdu prvého stupňa (č. l. 153) vyplýva, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať, čo znamená, že prípadné nezaplatenie tohto súdneho poplatku nie je dôvodom na zastavenie konania.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. dovolanie odmietol.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2009

JUDr. Juraj Seman , v. r.
predseda senátu